

Begin – afscheid - november – maart.

Bijzondere, ingrijpende maanden: november en maart.

Ik las via Instagram dat de Vlaamse schrijfster Griet op de Beeck op 3 november jl. 's avonds uitgenodigd was in het programma "Winteruur" op Canvas. Ik wilde dat programma graag zien, omdat Griet voor mij een inspirerende vrouw is, die ik graag hoor spreken en van wie ik de boeken graag lees. Ik merk bij haar, dat er in het leven ook zoiets bestaat als diepte wat ik nogal mis in deze tijd. Ook toont zij haar kwetsbaarheid in alle openheid en eerlijkheid. Die avond las zij een kort gedicht voor van Toon Tellingen.

Een meisje

Ze wacht.

*Nee, denkt ze, ik wacht niet,
ik dans.*

Ze danst,

*ze danst met lange, ranke passen,
langzaam en aandachtig,
ze houdt haar ogen dicht,*

*ze danst door deuren en door ramen
en door lange lankmoedige dagen -
hout, glas en uren vallen in splinters rond haar neer –*

*en telkens als ze niet meer kan
en bijna, bijna valt,
denk ze: Ik?
ik val niet, ik dans.*

Uit: Toon Tellingen, Kruis en munt (Querido, 2000)

Dit door haar voorgelezen gedicht raakte mij, omdat ik er mij zo in herkende. Nu ik op de drempel sta naar een leven zonder kerkelijk dienstverband en nog eens terugkijk naar mijn leven, kan ik zeggen dat ik ook niet gewacht heb en dat ik, evenals het meisje in het gedicht, het leven zelf ter hand heb genomen, steeds weer en opnieuw en ben doorgedaan met dansen. Dansen, het themawoord in dit gedicht, verbeeldt voor mij de vreugdevolle niet aflatende hoop en het perspectief in het leven, ook al zijn er veel moeilijkheden op mijn levensweg geweest, die in metaforen worden uitgedrukt door deuren en ramen, lankmoedige dagen, hout, glas en uren. Ook al dreigde ik in mijn leven wel eens te vallen en ik ben ook wel eens gevallen, toch kreeg ik de kracht en de inspiratie van God en de mensen om weer op te staan en dansend door te gaan, de hoop en het perspectief op een goede aarde vast te houden.

Mijn werkzaam leven begon op 4 november 1984 toen ik in de Protestantse Gemeente Rheden in de Dorpskerk bevestigd werd als predikant door prof. dr. Casper Honders, hoogleraar Liturgiewetenschap aan de Rijksuniversiteit in Groningen. Een heel bijzondere emotionele ervaring, waarin hij sprak over het woord "dominee" dat in je werk nooit domineren mag inhouden, maar de inhoud heeft van dienstbaar zijn aan de Schriften en aan de zwakkere in de samenleving.

Iets meer dan een week later in dat jaar 1984 werd op 13 november mijn dochter Mijke (betekent "meisje") na een moeilijke bevalling geboren in het ziekenhuis van Velp. Deze twee emotionele ingrijpende momenten werden helaas verkleurd door ernstige schildklierklachten, die mij bijna deden vallen. November blijft steeds een bijzondere maand, want dertig jaar later werd mijn lieve kleindochter Sara

op 11 november geboren. 11 november is ook de dag van Sint Maarten, de man die een deel van zijn mantel met compassie afstond aan iemand die geen warme kleren meer had. Een feest dat ik als kind altijd prachtig vond. Je kreeg in die toch arme tijd waarin ik leefde nog eens wat extra's en niet alleen snoep en koekjes soms ook vijf cent of een dubbeltje. Wat voelde je je dan rijk!

De maand november kwam plotseling ook in beeld als de maand van afscheid, omdat ik vanwege het pensioenakkoord acht maanden eerder met pensioen mocht. Dus niet op 12 juli 2021, maar op 12 november 2020. Die mededeling kwam in 2019! Ik moest me opnieuw oriënteren, want dit betekende dat ik het volgende jaar al zou stoppen en alles wat ik nu nog zou doen de "laatste" keer zou zijn als dienstdoend predikant. Verder moest ik nadenken hoe ik mijn afscheid zou willen invullen.

De maand november 2019 stond ook in het teken van de eerste onderzoeken in het Flevoziekenhuis vanwege chronische hartritmestoornissen die niet opgelost werden door bètablokkers. De cardioloog vertelde me na allerlei onderzoeken, dat een aantal van mijn kransslagaderen behoorlijk waren dichtgeslibd en dat het noodzakelijk was daar op korte termijn iets aan te doen en wel in St. Antoniusziekenhuis in Nieuwegein, een gespecialiseerd ziekenhuis in hartoperaties. Dat was een moment dat ik bijna viel! Toch gaf mij het ziekenhuis heel veel vertrouwen en ik had de hoop, gesteund door lieve kaarten en e-mailtjes, dat het goed zou gaan! Ik zou hopen blijven dansen!

De maand maart is ook bijzondere maand. Op 31 maart 2019 was er voor mij een vreugdevol moment toen ik in "Goede Rede" in het bijzijn van veel aanwezigen mijn boek "Spiegelmomenten" mocht presenteren met muziek en teksten. Een mooi dansmoment!

Een jaar later, begin maart 2020, moest ik echter aan mijn hart geopereerd worden, een bypassoperatie in Nieuwegein. Wat een contrast! Ik heb me in het ziekenhuis laten vallen in de handen van de chirurgen en verpleegkundigen en in de handen van de levende God! Ik kon niet anders! Ze hebben mij opgevangen, geopereerd en daarna mocht ik weer opstaan en kon ik weer beginnen te dansen!

Op 12 maart werd er, een dag na mijn thuiskomst uit het Flevoziekenhuis, door de regering "een intelligente lockdown" afgekondigd. Dat betekende veel voor mij persoonlijk. Er was voor mij geen hartrevalidatie en al helemaal geen bezoek, ook de kinderen en kleinkinderen mochten de eerste maanden niet binnenkomen. Het was voor mij een hele zware periode zeker op geestelijk vlak, omdat ik op mijn éénpersoonskamer in het Flevoziekenhuis angstige momenten heb meegemaakt, die ik niet zo snel weer zal vergeten, die mij meer deden vallen dan dansen. Fijn als er dan kaartjes komen en af en toe een telefoontje. Helaas werd dat naarmate de tijd vorderde steeds minder. Ondanks de stilte probeerde ik te blijven dansen!

Het laatste gesprek met de bedrijfsarts was op 4 november (mijn bevestigingsdatum 36 jaar geleden) en hij zei dat hij mij nog niet beter kon melden bij de kerkenraad en dat ik na mijn emeritaat gezien de positieve ontwikkelingen wel zal herstellen om in maart 2021 weer een onderzoek te krijgen bij de afdeling cardiologie in het Flevoziekenhuis. Hij vond het jammer dat mijn werkzame periode op deze wijze als een nachtkars uitging zonder de ontmoetingen en contacten die bij een afscheid horen.

Deze week op donderdag 12 november is dus mijn officiële werkzame leven in kerkelijk dienstverband voorbij. Mede door de Corona is het stil op enkele uitzonderingen na. Herstel van een dergelijk fysieke en geestelijke gebeurtenis gaat beter en sneller als je regelmatig bezoek krijgt en als mensen iets laten horen. Dat kost energie, maar je krijgt ook veel energie terug. De gesprekken leiden je af en doen je even anders denken en voelen. Daardoor blijf je dansen!

Op 8 november was mijn afscheidsviering gepland, maar vanwege de coronamaatregelen en vanwege mijn herstelperiode is die niet doorgegaan. Al met al is dit een vreemd jaar (voor velen trouwens). Of een fysiek afscheid in de toekomst mogelijk is, zien we wel. Ik blijf in ieder geval dansen en mocht ik vallen dan hoop ik dat er mensen zijn die mij willen opvangen of een mantel om mij heen willen slaan. Mocht de coronacrisis voorbijgaan dan hoop ik u weer eens te treffen in het voorgaan in een viering of in het leiden van een kring om, met de dans als metafoor, elkaar hoop en het perspectief te geven.

Tot slot wil eindigen met de tekst van het prachtige lied "Ga met God"

*Ga met God en Hij zal met je zijn
jou nabij op al je wegen
met Zijn raad en troost en zegen.
Ga met God en Hij zal met je zijn.*

*Ga met God en Hij zal met je zijn
bij gevaar, in bange tijden
over jou Zijn vleugels spreiden
Ga met God en Hij zal met je zijn*

*Ga met God en Hij zal met je zijn
tot wij weer elkaar ontmoeten
in Zijn naam elkaar begroeten
Ga met God en Hij zal met je zijn*

Lied 416, Liedboek

Vrede en alle goeds.
Blijf dansen en tot ziens!

Ds. Tonnis Buurma